

Mál nr. 275/2000

M

og

Líftryggingarfélagið X v/sjúkra- og slysatryggingar

Ágreiningur um réttarstöðu í framhaldi af slysi 29.11. 1999

Gögn.

1. Málskot móttakið 06.11. 2000.
2. Bréf váttryggingafélagsins til málskotsaðila dags. 08.02. 1999.
3. Símbref lögmans M dags. 21.01. 2000.
4. Bréf váttryggingafélagsins til lögmans M dags. 25.01. 2000.
5. Bréf lögmans M til váttryggingafélagsins dags. 26.01. 2000.
6. Bréf váttryggingafélagsins til lögmans M dags. 11.02. 2000.
7. Bréf lögmans M til váttryggingafélagsins dags. 21.02. 2000.
8. Yfirlýsingar 3ja vitna dags. 23.08. og 28.08. 2000.
9. Bréf lögmans M til váttryggingafélagsins dags. 07.09. 2000.
10. Bréf váttryggingafélagsins til lögmans M dags. 25.09. 2000.
11. Bréf lögmans M til váttryggingamiðlunarinnar X dags. 03.10. 2000.
12. Bréf váttryggingafélagsins til úrskurðarnefndar dags. 17.11. 2000, þar sem hjálaga fylgdi álitserð læknis dags. 14.10. 1999, læknisvottorð dags. 08.04. og 18.10.1999 og álitserð örorkunefndar dags. 10.02. 1998.
13. Niðurstaða Tjónanefndar váttryggingafélaganna nr. 557/2000.

Málsatvik.

Fyrirliggjandi gögn eru ítarleg og upplýsa um aðdraganda máls þessa og afstöðu aðila.

M tók sjúkra- og slysatryggingu með aðstoð váttryggingamiðlunarinnar X í janúar 1999, en sú váttryggingamiðlun miðlar m.a. á vegum umrædds váttryggingafélags. Með aðstoð starfsmanns X var fyllt úr umsókn um nefnda váttryggingu. Álitæfni máls þessa er m.a. hvort M hafi fullnægt upplýsingaskyldu sinni með hliðsjón af váttryggingarsamningalögum nr. 20/1954. Af fyrirliggjandi gögnum er ljóst að váttryggingafélagið fékk ekki upplýsingar um öll slys sem M hafði lent í.

M telur að hann hafi upplýst starfsmann X, þ.e. “sölumann tryggingarinnar” um heilsufar sitt og fyrri slys við töku váttryggingarinnar.

Váttryggingafélagið hafnar greiðsluskyldu með vísan til 1. mgr. 6. gr. laga um váttryggingarsamninga, þar sem svör M í umsókn um váttrygginguna hafi ekki verið í samræmi við heilsufar hans á þeim tíma er váttryggingin var tekin. Váttryggingafélagið telur að það hefði hafnað töku váttryggingarinnar. M telur að hann hafi ekki gefið rangar upplýsingar við töku váttryggingarinnar. Hann hafi skýrt sölumanni váttryggingarinnar “samviskusamlega frá slysum sínum og veikindum.” Hann vekur athygli á fyrirliggjandi yfirlýsingum vitna. Hann telur að leggja verði vitneskju sölumannsins að jöfnu við vitneskju váttryggingafélagsins í samræmi við almennar reglur samninga- og váttryggingaréttar. M vísar til þess að hann hafi verið í góðri trú við töku váttryggingarinnar. Hann hafnar tilvísun félagsins til 6. gr. laga um váttryggingarsamninga. M telur að félagið hefði einungis undanskilið ábyrgð sína vegna afleiðinga slyss M þann 15.01. 1999 ef þær upplýsingar hefðu legið fyrir, sem félagið telur sig hafa skort. M telur að félagið sé skuldbundið af því sem fram hafi komið í samtölum hans og “umboðsmanns félagsins” þ.e. starfsmanns X. Hann telur að félagið sé bundið af því sem þar hafi komið fram og að félagið geti ekki borið fyrir sig að það hafi ekki haft vitneskju um tiltekin atriði “ef umboðsmanni þess var um það kunnugt, enda gilda hér um almennar reglur samningaréttar um umboð.”

Vátryggingafélagið lætur þess m.a. efnislega getið að ágreiningur aðila sé um það hvort upplýsingar M við töku vátryggingarinnar leiði til þess að félagið sé laust mála skv. ákvæðum 1. mgr. 6. gr. laga um vátryggingarsamninga. Félagið vísar til fyrirliggjandi umsóknar um vátrygginguna og þeirra upplýsinga sem þar koma fram sem óþarft er að rekja hér í þessari umfjöllun. Félagið getur þess að í niðurlagi umsóknarinnar lýsi M því yfir sem umsækjandi að “hann hafi sjálfur svarað spurningum umsóknarinnar og samþykkir að hún ásamt vátryggingaskilmálum séu undirstaða og grundvöllur vátryggingarsamningsins milli hans og félagsins.” Þá vísar félagið og til þess að í lok yfirlýsingarinnar lýsi hann því yfir að hann hafi lesið yfirlýsinguna og að “öll svör við spurningum umsóknarinnar eru ítarleg og rétt.” Félagið telur að það verði eingöngu bundið á grundvelli upplýsinga sem fram koma í umsókninni sjálfri enda verði umsóknin ásamt vátryggingaskilmálum grundvöllur þess vátryggingarsamnings sem átti að gilda milli aðila. “Aðrar upplýsingar sem vátryggingamiðlunin hefur hugsanlega fengið en koma ekki fram í umsókninni geta ekki bundið félagið.” Vátryggingamiðlunin starfi sjálfstætt í skjóli leyfisveitingar og sé að öllu leyti óháð félaginu. Henni beri að gæta hagsmuna vátryggingartaka og vátryggjenda sbr. 3. mgr. 82. gr. laga um vátryggingastarfsemi nr. 60/1994. Miðlunin starfi ekki sem umboðsmaður félagsins. Félagið verði ekki bundið af mistökum miðlunarinnar í þessu efni varðandi upplýsingagjöf af hálfu miðlunarinnar. Félagið hafnar kröfu M um að í gildi hafi verið bindandi vátryggingasamningur um slysa- og sjúkratryggingu þegar hann slasaðist í nóvember 1999.

Álit.

Nefndin telur nægilega í ljós leitt að upplýsingaskylda gagnvart vátryggingafélaginu hafi verið vanrækt. Hin vanræкта upplýsingarskylda hefur í þessu tilviki í för með sér að fallist er á sjónarmið vátryggingafélagsins þess efnis að vátryggingin hefði ekki verið tekin ef réttar upplýsingar hefðu legið fyrir. Bótaréttur er því ekki fyrir hendi samkvæmt fyrirliggjandi vátryggingu sbr. 1. mgr. 6. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 20/1954.

Lögmaður M beindi þeim tilmælum til nefndarinnar að hún afli skýrslu eða yfirlýsingar frá starfsmanni vátryggingamiðlunarinnar um það sem honum var kunnugt um og fram fór milli hans og M við töku vátryggingarinnar. Lögmaðurinn vísar til þess að hann hafi farið fram á þetta við vátryggingafélagið en án árangurs. Nefndin telur ekki ástæðu til að verða við framanritaðri beiðni lögmannsins. Nefndin undirstrikar mikilvægi þess að vátryggingamiðlari starfar sjálfstætt við miðlun vátrygginga. Hann er ekki umboðsmaður vátryggingafélags eða vátryggingafélaga. Honum ber að gæta hagsmuna beggja aðila þ.e. vátryggingartaka og vátryggjenda sbr. 3. mgr. 82. gr. laga um vátryggingastarfsemi nr. 60/1994, með síðari breytingum. Hafi starfsmaður vátryggingamiðlunarinnar búið yfir upplýsingum sem hann mátti vita að vátryggingafélagið hafi þurft að vera kunnugt um bindur það ekki hendur vátryggingafélagsins. Hafi starfsmaðurinn gert mistök við miðlun vátrygginga getur e.t.v. reynt á bótaábyrgð miðlunarinnar og um leið lögboðna starfsábyrgðartryggingu vegna miðlunar vátrygginga.

Niðurstaða.

Bótaréttur er ekki fyrir hendi samkvæmt fyrirliggjandi slysa- og sjúkratryggingu.

Reykjavík 7. desember 2000

Rúnar Guðmundsson hdl.

Dögg Pálsdóttir hrl.

Jón Magnússon hrl.